

РЕГІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

**Частоколяний Б.О., здобувач вищої освіти 4-го курсу
обліково-фінансового факультету**

За період незалежності України питання пріоритетних напрямів сталого розвитку сільських територій і конкурентоспроможності регіонів, виробничо-збутової діяльності підприємств аграрного сектора є актуальним і потребує подальшого обґрунтування із метою розробки нових пропозицій. Актуальність сталого розвитку сільських територій за регіонами країни визначається дослідженням не тільки з теоретичної точки зору, але й має практичний характер, а саме у збереженні довкілля, запровадженні заходів раціонального природокористування, поєднанні аспектів соціально-економічного розвитку територій з їх збереженням і відновленням, за умов адаптаційних підходів до глобалізаційних змін і зростаючого рівня екологічних ризиків.

Питанням сталого розвитку протягом останніх років займається багато вітчизняних вчених, досліджується сталий розвиток певних територій, галузей. Саме процес сталого розвитку досліджували вчені-економісти, з-поміж яких: Ф. Джовані, А. Оніші, Р. Блінк, Г. Кларк, В. Джегатеzen, Е. Гонч, Б. Хьюс, М. Котабі, К. Снеддон, А. Єфремов, Л. Корнійчук, Л. Шостак, А. Філіпенко. Існуючі наукові напрацювання надали можливості усвідомити і уявити можливі ризики щодо формування процесів сталого розвитку.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування й узагальнення пріоритетних напрямів сталого розвитку сільських територій на інноваційних засадах, враховуючи регіональні особливості.

Головним питанням сільських територій країни є нестабільні і організаційні умови праці, низькій рівень побутових умов, нестійке матеріальне забезпечення, неякісні житлові умови, занепад інженерної

інфраструктури, що створює передумови для зростання міграційних процесів сільських мешканців і нестійкого розвитку сільських територій.

Під «сталим розвитком сільських територій» розуміється розвиток села, за умов забезпечення зростання, диверсифікації і підвищення ефективності економіки, стабілізації чисельності населення й збільшенні тривалості життя, підвищенні рівня і якості життя на сільських територіях, повної й продуктивної зайнятості працездатного населення, раціонального використання і відновлення природно-ресурсного потенціалу територій.

Сталий розвиток і конкурентоспроможність сільських територій залежить від рівня розвитку економіки регіону у цілому, досягнутим рівнем ефективності виробничо-збутової діяльності підприємств аграрного сектора, перспективами його подальшого розвитку у взаємозв'язку із іншими галузями економіки, можливостями інноваційно-інвестиційного забезпечення. Таким чином, сталий розвиток сільських територій передбачає стабільність виробництва продукції підприємств аграрного сектора як базової галузі економіки, за умов збалансованості організаційно-інституціонального забезпечення.

Зазначимо, що в Україні, відповідно до цілей сталого розвитку на 2016–2030 рр. [3], одним із пріоритетів виконання завдань є визначення забезпечення відкритості, безпеки, життєстійкості й екологічної стійкості територій регіону.

Важливим для досягнення цілей сталого розвитку щодо забезпечення відкритості, безпеки, життєстійкості й екологічної стійкості регіонів є поступове виконання коротко- та середньострокових завдань. Сформовані новітні завдання щодо сталого розвитку територій передбачають модернізацію управлінських рішень як у сфері економічного зростання, так і соціальної справедливості й соціальної відповідальності, раціонального природокористування з метою поєднання вищезазначених факторів досягаючи стратегічних цілей розвитку цих територій. Неодмінними умовами для досягнення встановлених цілей є наявність системи

ефективного менеджменту на місцевому рівні, викорінення корупції, суспільна підтримка шляхом участі населення у прийнятті рішень та здійсненні контролю їх виконання [3].

Підводячи підсумки зазначимо, що забезпечення сталого розвитку сільських територій передбачає узгодженість розроблених планів розвитку економічної, екологічної та соціальної сфер життя на місцевому рівні, де основа це збалансування повноважень і відповідальності місцевих органів влади, стимулюючи ефективне використання потенціалу сільських територій регіонів. Перевагами реалізації зазначених заходів є підвищення рівня конкурентоспроможності, розвиток людських ресурсів і ресурсного потенціалу сільських територій, забезпечення міжрегіонального співробітництва, можливість у розробленні й реалізації стратегії соціально-економічного розвитку, враховуючи регіональні особливості. Отже, обґрунтовані розроблення та якість виконання стратегічних напрямів розвитку територій регіону, що розробляються на довгострокову перспективу, відіграватимуть базову й основну роль щодо сталого розвитку в контексті визначених стратегічних пріоритетів на місцевому рівні.

Список використаних джерел

1. Прокопа І.В. Соціальні аспекти розвитку сільських територій / І.В. Прокопа // Економіка АПК. – 2005. – № 11. – С. 48–51.
2. Саблук П.Т. Розвиток сільських територій – запорука відродження аграрної України / П.Т. Саблук // Вісник аграрної науки. – 2006. – № 5. – С. 21–23.
3. Цілі сталого розвитку 2016–2030 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.un.org.ua/ua/tsilirozvytku-tysiacholittia/tsili-staloho-rozvytku>.

*Науковий керівник – Бобровська Н.В., канд.екон.наук,
старший викладач кафедри обліку і оподаткування
Миколаївський національний аграрний університет*